

ผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียน ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

YUAN HUANPING¹

สมหวัง อินทร์ไชย²

อาภิสรา พลนรินทร์³

¹ ผู้นิพนธ์ประสานงาน โทรศัพท์ 09-1853-6936 อีเมล: 2318093699@qq.com

รับเมื่อ 5 เมษายน 2567 ตอบรับเมื่อ 14 มิถุนายน 2567 10.14416/j.faa.2025.07.001

บทคัดย่อ

การศึกษาผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ตามเกณฑ์ 80/80 และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ผลการวิจัย พบว่า 1) ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีค่าเท่ากับ 88.03/88.22 2) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 88.22 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 79.33 มีคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ 8.89 3) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

คำสำคัญ: แบบฝึกเสริมทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำ การเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

¹ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. โปรแกรมภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

³ อาจารย์ ดร. โปรแกรมภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

The Use of a Supplementary Exercise Package for Improving the Ability of Chinese Students Learning Thai as a Second Language to Read Consonant Clusters at Chiang Rai Rajabhat University, Thailand

YUAN HUANPING¹

Somwang Inchai²

Abhisara Bolnarattana³

¹ Corresponding Author, Tel. 09-1853-6936, E-mail: 2318093699@qq.com

Received 5 April 2024; Revised 16 May 2024; Accepted 14 June 2024 10.14416/j.faa.2025.07.001

Abstract

The objectives of this study were to examine the effectiveness of a supplementary exercise package for improving the ability of Chinese students learning Thai as a second language at Chiang Rai Rajabhat University in Thailand to read consonant clusters based on the 80/80 standard criteria, and to compare the students' learning achievements before and after the use of the supplementary exercise package for reading consonant clusters. The results were as follows. 1) The effectiveness of the supplementary exercise package for reading consonant clusters was at 88.03/88.22. 2) The comparison of the learning achievements before and after the use of the supplementary exercise package showed that the post-learning achievement mean score was at 88.22, which was higher than the pre-learning achievement mean score at 79.33, with the progress score at 8.89; and 3) the significance level of the pre- and post-learning achievement comparison was at .01.

Keywords: Supplementary exercise package, Reading consonant clusters, Learning Thai as a second language

¹ Bachelor of Arts Program Students, Thai Language Teaching, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

² Assistant Ph.D. lecture, Department of Thai Language and Culture, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

³ Ph.D. Lecture, Department of Thai Language and Culture, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

1. บทนำ

ภาษาไทยกลางที่กำหนดขึ้นเป็นภาษามาตรฐาน เป็นภาษาประจำชาติและภาษาราชการของราชอาณาจักรไทย เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันของคนในสังคม ดังที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยว่า ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ และเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน เป็นเครื่องมือสร้างเอกภาพของชาติ และเป็นเครื่องมือช่วยจรรโลงใจ จึงต้องฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาไทย ให้ชำนาญและสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทักษะการใช้ภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีทักษะการฟังและการอ่าน เป็นทักษะในการรับสาร และทักษะการพูดและการเขียน เป็นทักษะในการส่งสาร ในบรรดาทักษะทั้ง 4 ด้านนั้น ทักษะการรับสาร คือ การอ่าน เป็นทักษะจำเป็นอย่างยิ่งและสำคัญที่สุด เพราะการอ่านเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญมากในการสื่อสาร ทักษะการอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ศาสตร์อื่น ๆ และการแสวงหาความรู้ ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งนั้น โดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาที่สองซึ่งไม่ใช่ภาษาประจำชาติของผู้เรียนจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการฝึกฝนทักษะการอ่านออกเสียง เพราะการอ่านออกเสียงที่ถูกต้อง จะมีความสัมพันธ์กับการสะกดคำที่ถูกต้องด้วย การฝึกสะกดคำจะช่วยให้การออกเสียงหน่วยเสียงในภาษานั้นให้ถูกต้องและชัดเจน

การเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะเป็นภาษาที่สองสำหรับนักศึกษาชาวจีนนั้น ต้องใช้ความพยายามและความอดทน เพราะเป็นการเรียนรู้ภาษาที่ค่อนข้างยาก ดังที่ ศรีวิไล พลมณี (2554, อ้างถึงใน ปณางฐิตยา จงหมุ่ง, 2555) ที่กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง หมายถึง กฎเกณฑ์การเรียนรู้ภาษาที่สองของมนุษย์ การเรียนรู้ภาษาที่สองไม่ได้เกิดขึ้นง่ายตายกับทุกคนเหมือนกับการเรียนภาษาแรก แม้ว่าจะมีเวลาเรียนมากกว่าก็ตาม บางคนก็อาจจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองมากกว่าคนอื่น ๆ ที่อยู่ในช่วงเวลาเดียวกัน ทั้งนี้ เพราะว่ามีปัจจัยหลาย ๆ อย่างที่มีผลต่อการเรียนภาษาที่สอง เช่น อายุ สถานการณ์ทางการเรียน แรงจูงใจในการศึกษาภาษา ทศนคติที่ดีต่อภาษา แรงจูงใจในการศึกษาภาษา เวลา เป็นต้น

ปัจจุบันนี้ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายมีนักศึกษาชาวจีนเข้ามาศึกษาในหลักสูตรภาษาไทยจำนวนมาก ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทย พบว่า นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทย ส่วนใหญ่ยังมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านออกเสียงคำอักษรนำ เนื่องจากการอ่านออกเสียงอักษรนำมีหลายวิธีด้วยกัน ได้แก่ 1) อักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว เช่นคำว่า ขนม อ่านว่า ขะ-หนม คำว่า สนาม อ่านว่า สะ-หนาม เป็นต้น 2) อักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว เช่น คำว่า ตลบ อ่านว่า ตะ-หลบ คำว่า อนาถ อ่านว่า อะ-หนาด 3) อักษร อ นำอักษรต่ำเดี่ยว (ย) เช่น คำว่า อย่า อ่านว่า หย่า คำว่า อย่าง อ่านว่า หย่าง และ 4) อักษรสูง (ห) นำอักษรต่ำเดี่ยว เช่นคำว่า หมี อ่านว่า หมี้ คำว่า หมา อ่านว่า หมา (กำชัย ทองหล่อ, 2547 อ้างถึงใน ถาน ก้ว หมิง, 2554) ซึ่งอาจสร้างความสับสนแก่นักศึกษาชาวจีนมากขึ้น เนื่องจากนักศึกษาชาวจีนไม่คุ้นเคย และไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์อักษรนำได้อย่างถูกต้องตามหลักการการอ่านออกเสียงภาษาไทย หากการอ่านออกเสียงคำอักษรนำผิดพลาดในการติดต่อสื่อสาร อาจจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดหรือเข้าใจไม่ตรงกัน ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร หากไม่ได้รับการแก้ไขหรือให้ความรู้ที่ถูกต้อง นักศึกษาชาวจีนอาจจะจดจำหลักการอ่านออกเสียงคำอักษรนำที่ผิดพลาดไปใช้ ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อการสื่อสาร ดังที่ ถาน ก้ว หมิง (2554) แสดงความคิดเห็นว่า ปัญหาการอ่านออกเสียงอักษรนำก็เป็นปัญหาหนึ่งของนักศึกษาจีน ผู้เรียนมักจะสับสนระหว่างคำอักษรนำกับคำควบกล้ำ เนื่องจากคำทั้งสองประเภทนี้มีลักษณะใกล้เคียงกัน กล่าวคือ มีพยัญชนะต้น 2 ตัวเช่นเดียวกัน เช่นคำว่า “หวาน” อ่านว่า “หวาน” คำว่า “ความ” อ่านว่า “ความ” จะเห็นได้ว่า ทั้งสองคำ มีพยัญชนะต้น 2 ตัวเหมือนกัน ออกเสียง 1 พยางค์เหมือนกัน แต่มีหลักการอ่านออกเสียงต่างกัน เพราะคำว่า “หวาน” อ่านออกเสียงเป็นคำ ห นำ แต่คำว่า “ความ” อ่านออกเสียงแบบคำควบกล้ำ และจากหลักการอ่านอักษรนำ บ้างก็อ่านแบบประวิสรรชนีย์ บ้างก็อ่านแบบ ห นำ ยกตัวอย่างเช่น คำว่า “ตลาด” อ่านว่า “ตะ-หลาด” คำว่า “นก” อ่านว่า “กะ-หนก” คำว่า “ขมิ้น” อ่านว่า “ชะ-หมี่-ชะ-หมิ่น” แต่ คำว่า “หุหุรา” อ่านว่า “หฺรุ - หฺรา” ไม่อ่านว่า “หะ-หฺรุ-หะ-หฺรา”

ซึ่งปัญหานี้ได้สร้างความสับสนให้ผู้เรียนเป็นอย่างมาก และทำให้เกิดปัญหาในการเรียน หากผู้เรียนไม่ได้รับการฝึกฝน การอ่านอย่างถูกวิธีและเป็นระบบตั้งแต่เริ่มต้นเรียน อาจทำให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงผิด เช่น “จุมก” ออกเสียงผิดเป็น “จะ-มุก” “ขนม” ออกเสียงผิดเป็น “ชะ-นม” “อร้อย” ออกเสียงผิดเป็น “อะ-ร้อย” เป็นต้น

ในปัญหาการออกเสียงอักขรณาดังกล่าวนั้น สุริย์รัตน์ เมธสุทธิ์ (2544) ได้กล่าวว่า คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรนำมักมีปัญหาทางด้านการอ่านออกเสียง ในปัจจุบันนี้ มีผู้พูดจำนวนมากที่ออกเสียงอักษรนำไม่ถูกต้องตามหลักอักขรวิธี ดังที่กมล วิจิตสรสาสตร์ (2529 อ้างถึงใน สุริย์รัตน์ เมธสุทธิ์, 2544) กล่าวว่า ภาษาไทยมักมีปัญหาในการออกเสียงอยู่เสมอ โดยเฉพาะคำที่มีอักษรนำ ซึ่งตามความนิยมของคนไทยมักถือว่า คำที่ตามหลังมานั้นจะต้องออกเสียงสูงตามตัวหน้าเสมอ แต่ครั้งเมื่อพบคำบางคำ ในบางโอกาสคนไทยก็ไม่แน่ใจว่าควรออกเสียงอย่างไรจึงจะถูกต้อง เพราะคำนั้น ๆ อาจออกเสียงตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด หรือออกเสียงตามความนิยมของสังคม

ปัญหาการอ่านออกเสียงอักขรณานั้นไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะคนต่างชาติเท่านั้น แม้แต่คนไทยเอง ก็มีปัญหาเช่นกัน ดังที่ประไพ เสนฤทธิ์ (2556) ได้ศึกษาข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและปัญหาการจัดการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองบัววิทยาลัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 พบว่า ปัญหาที่สำคัญของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คือ การอ่านคำที่มีอักษรนำ โดยผู้วิจัยใช้บัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาทดสอบกับนักเรียน ซึ่งในภาคการศึกษาต่อไปจะขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านคำที่มีอักษรนำ ซึ่งในบัญชีคำพื้นฐานมีจำนวน 25 คำ นักเรียนที่มีทักษะการอ่านอยู่ในระดับดี อ่านถูกต้องร้อยละ 75 ขึ้นไป มี 3 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ที่เหลืออีกร้อยละ 80 ทักษะการอ่านอยู่ในระดับต้องปรับปรุง โดยอ่านถูกต้องเฉลี่ย 14 คำ คิดเป็นร้อยละ 56 ส่วนคำที่มีอักษรนำในบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มี 100 คำที่อ่านออกเสียงร่วมกันสนิทเป็นพยางค์เดียว ซึ่งเป็นคำที่มีอ่านออกเสียง 2 พยางค์ พยางค์แรกออกเสียง อะ กิ่งเสียง พยางค์หลังออกเสียงตามสระที่ประสมอยู่ และออกเสียงเหมือน ห นำ เช่น ตลก ตลอด ตลาด สมุด สมอง เป็นต้น ซึ่งจะสร้างความสับสนแก่นักเรียนมากขึ้น

ดังนั้น การอ่านออกเสียงคำศัพท์อักษรนำจึงเป็นเรื่องที่ควรให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติ ผู้สอนควรจัดกิจกรรมพิเศษเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวนั้น โดยใช้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ เช่น แบบฝึกการฟังและการอ่านออกเสียง เพื่อฝึกให้นักเรียนสามารถจำแนกเสียงที่เป็นปัญหาได้อย่างแม่นยำและออกเสียงได้อย่างถูกต้องตามเสียงภาษาไทยมาตรฐาน (วิพุธ โสภวงศ์, 2525)

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่าการอ่านออกเสียงเป็นทักษะที่ฝึกฝนได้ โดยเฉพาะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่มีอักษรนำ ถ้าผู้เรียนได้รับฝึกฝนอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ตลอดจนทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการอ่านออกเสียงคำศัพท์อักษรนำ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์อักษรนำ ท้ายที่สุดก็จะสามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำอักษรนำให้ถูกต้องแม่นยำได้

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

3. สมมติฐานงานวิจัย

สมมติฐานงานวิจัยฉบับนี้ ได้กำหนดไว้เป็น 2 รูปแบบ ได้แก่

3.1 สมมติฐานเชิงบรรยาย (Descriptive hypothesis) คือ

3.1.1 แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

3.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3.2 สมมติฐานเชิงสถิติ (Statistical hypothesis) คือ

3.2.1 ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สมมติฐานเป็นกลาง (Null hypothesis) คือ $H_0 : \mu_1 = \mu_2$

3.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้สมมติฐานทางเลือก (Alternative hypothesis) คือ $H_1 : \mu_1 > \mu_2$

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

4.1 การอ่านออกเสียงอักษรนำ หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเรื่องอักษรนำเข้าใจเรื่อง รู้จักความหมาย ลักษณะของอักษรนำ สามารถจำแนกคำที่เป็นอักษรนำได้ถูกต้อง สามารถแปลงเสียงถ้อยคำอักษรนำออกมาได้ถูกต้องชัดเจนตามหลักการอ่านออกเสียงอักษรนำ

4.2 นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง หมายถึง นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เข้ามาศึกษาสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

4.3 ตัวแปร หมายถึง สิ่งที่ได้จากหน่วยที่ศึกษา

4.3.1 ตัวแปรต้น หมายถึง แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

4.3.2 ตัวแปรตาม หมายถึง ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

4.4 แบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึง แบบฝึกและแบบทดสอบทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าและสร้างขึ้น

4.5 ประสิทธิภาพของแบบฝึก หมายถึง แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 คือ

4.5.1 เกณฑ์ 80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำระหว่างเรียนแต่ละชุด เมื่อคิดเป็นร้อยละแล้ว ได้คะแนนไม่น้อยกว่า 80

4.5.2 เกณฑ์ 80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน เมื่อคิดเป็นร้อยละแล้ว ได้คะแนนไม่น้อยกว่า 80

5. ทบทวนวรรณกรรม

5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียง

5.1.1 ความหมายของการอ่านออกเสียง

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับทุกคน เพราะเป็นทักษะที่ช่วยให้บุคคลในทุกสาขาอาชีพ ได้ติดต่อสื่อสารกัน และแสวงหาความรู้เพิ่มเติมให้กับตนเอง การอ่านออกเสียงที่ชัดเจนจึงเป็นเรื่องจำเป็น เพราะมีผลต่อการเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ มีนักวิชาการที่ให้ความหมายของการอ่านออกเสียงไว้หลายท่าน อาทิ นพดล จันทรเพ็ญ (2531) อธิบายว่า “การอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงถ้อยคำและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ ออกมาให้ชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง การอ่านออกเสียงเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ระหว่าง สายตา สมอง และการเปล่งเสียง คือ สายตาจะต้องจ้องตัวอักษร และเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ สมอง ประมวลเป็นถ้อยคำแล้วจึงเปล่งเสียงออกมาอย่างสำเร็จรูป”

บันลือ พลกะวัน (2532) ให้คำจำกัดความของการอ่านออกเสียงไว้ในทำนองเดียวกันว่า หมายถึง “การอ่านให้เกิดเสียงดัง (Sound Reading) คือ การเปล่งเสียงตามตัวอักษร ถ้อยคำและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เขียนไว้ ออกมาให้ถูกต้อง ชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง

จากการศึกษาความหมายจากงานวิจัยต่าง ๆ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าการอ่านออกเสียง หมายถึง การเปล่งเสียงตามตัวอักษร ถ้อยคำ และเครื่องหมายที่เป็นสัญลักษณ์ต่าง ๆ ให้ผู้อื่นได้ยิน รับทราบอย่างชัดเจนและถูกต้อง

5.1.2 ความสำคัญและจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง

การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านที่เปล่งเสียงตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ออกมา ประวิณา เอ็นดู (2547) ให้ทัศนะเรื่องจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงไว้ว่า เป็นการถ่ายทอด ตัวอักษรออกมาเป็นเสียง เพื่ออ่านให้ผู้อื่นฟังหรือออกเสียงให้ผู้อื่นฟัง เช่น ผู้เรียนอ่านหนังสือให้ครูฟัง หรือนักข่าวอ่านข่าวให้ผู้ชมที่อยู่ทางบ้านฟัง เป็นต้น หรืออ่านเพื่อต้องการความไพเราะของเสียง ของถ้อยคำ และเพื่อให้เกิดความซาบซึ้ง เช่น การอ่านกลอนและทำนองเสนาะอื่น ๆ ประโยชน์ในการอ่าน ออกเสียงแต่ละครั้ง หากผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่านไปด้วย จะทำให้มีความรู้กว้างขวางขึ้น ซึ่งนอกจากจะเป็นการพัฒนาศักยภาพในการอ่านแล้ว ยังสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ เป็นการสร้างเสริมชีวิตของคนให้สมบูรณ์ขึ้น

อุบล ทรัพย์อินทร์ (2552) ได้กล่าวว่า การอ่านออกเสียงมีความสำคัญมาก เพราะช่วยให้การเรียนรู้ของเด็ก มีพัฒนาการในการเรียนรู้มากขึ้น เพราะกิจกรรมในการอ่านออกเสียงทำให้เด็กได้อ่านออกเสียง ได้ยิน ได้ฟังเสียงที่อ่านได้อย่างชัดเจน ช่วยให้ผู้ที่มีภาษาแตกต่างกันสื่อความหมายถึงกันได้อย่างเข้าใจ สามารถเพิ่มพูนคำศัพท์ให้กับผู้เรียนได้มากขึ้น เชื่อมโยงระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียนได้เป็นอย่างดี ดังนั้น กิจกรรมในการอ่านออกเสียงจึงเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญมากในการเรียนรู้ อีกทั้งความมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงภาษานั้น ยังเป็นไปเพื่อให้ นักเรียนสามารถอ่านได้ตามอักขรวิธี ใช้เสียงได้ถูกต้องกับเนื้อหา สามารถเข้าใจเนื้อหาและถ่ายทอดเรื่องราวได้ถูกต้องมีความสุขในการอ่านและกล้าพูดกล้าแสดงออก

ดังนั้น การอ่านออกเสียงมีความสำคัญมาก จุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงอาจเป็นได้ทั้งการสื่อสารกับตนเองและผู้อื่น เพื่อฝึกพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงของตนเองให้ถูกต้องแม่นยำมากขึ้น และเพื่อสื่อสารให้ผู้ฟังได้เข้าใจตรงกัน

5.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอักษรนำ

5.2.1 ความหมายของอักษรนำ

ความหมายของอักษรนำ อักษรนำ คือ พยัญชนะ 2 ตัวรวมอยู่ในสระตัวเดียวกัน บางคำก็ออกเสียงร่วมกัน สนิท เช่น หนู หนอ หมอ หมี อยู่ อย่าง อยาก บางคำก็ออกเสียงคล้ายกับเป็น 2 พยางค์ เนื่องจาก ต้องออกเสียงพยัญชนะตัวหน้าประสมกับพยัญชนะตัวหลัง แต่พยัญชนะทั้ง 2 นั้นประสมกันไม่สนิทกลมกลืนเหมือนอักษรควบแท้ จึงฟังดูคล้ายกับมีเสียงสระอะดังออกมาแผ่ว ๆ แต่อย่างไรก็ตาม เสียงของคำย่อมบ่งชี้ชัดว่าเป็นพยัญชนะประสมกัน เป็นตัวเดียวกัน และเป็นพยางค์เดียว (กำชัย ทองหล่อ, 2552)

เปลื้อง ณ นคร (2516 อ้างถึงในสุริย์รัตน์ เมธสุทธิ์; 2544) กล่าวว่า อักษรนำ คือพยัญชนะสองตัวเรียงกัน ประสมสระเดียวกันแต่ออกเสียงเป็น 2 พยางค์ เช่น สมธิ พยาบาท สมาคม จรัส นนอ ตัว ส พ จ ห เป็นอักษรนำ ให้สังเกตว่า ห ที่เป็นอักษรนำไม่ออกเสียง เสียงจะไปรวมกับพยัญชนะตัวหลัง ซึ่งมีเสียงสูงขึ้น เช่น เหมมา ไหน หวอ หยาบ หรือ ตัว หม หน หว หย หร หรือเป็นพยัญชนะประสมตัว ห เป็นอักษรนำ

จากคำกล่าวข้างต้นจึงสรุปได้ว่า อักษรนำ หมายถึง คำที่มีพยัญชนะ 2 ตัวประสมอยู่ในสระตัวเดียวกัน บางคำจะอ่านออกเสียง 2 พยางค์ บางคำจะอ่านออกเสียงรวมสนิเป็นพยางค์เดียว พยัญชนะตัวหน้าจะมีอิทธิพลนำเสียงวรรณยุกต์ของพยัญชนะตัวหลัง

5.2.2 หลักการอ่านออกเสียงอักษรนำ

เปรมจิตร ชนวงษ์ (2538) กล่าวถึงการอ่านอักษรนำว่าต้องออกเสียงตัวนำเป็น อะ กิ่งมาตราและออกเสียงพยัญชนะตัวตามสระที่ประสมอยู่ตามกฎเกณฑ์ต่อไปนี้ 1.ถ้าอักษรตัวนำเป็นอักษรสูง คือ ข ฉ ถ ผ ฝ ส และอักษรตัวตามเป็นอักษรต่ำเดี่ยว เป็น ง ญ ณ น ม ย ร ล ว การอ่านจะต้องผันเสียงให้เป็นเสียงสูงตามเสียงของอักษรนำ เช่น ขมีขมัน อ่านว่า ขะ-หมี-ชะ-หมั้น 2.ถ้าอักษรนำเป็นอักษรกลาง คือ ก จ ต ป อ และอักษรตัวตามเป็นอักษรต่ำเดี่ยว การอ่านจะต้องผันเสียงอักษรตัวตามให้เป็นเสียงกลางตามอักษรตัวนำ เช่น กนก อ่านว่า กะ-หนก 3.ในกรณีที่ใช้ ห เป็นอักษรนำและอักษรตัวตามเป็นอักษรต่ำเดี่ยว ให้ออกเสียงกลมกลืนเป็นเสียงเดียวกัน ส่วน อ นำ ย ให้ออกเสียงเหมือนไข่ ห นำ ย และเอกรัตน์ อุดมพร (2547) ได้กล่าวว่า การอ่านอักษรนำให้อ่านออกเสียงสองพยางค์ พยางค์แรกอ่านออกเสียง อะ เพียงครึ่งหนึ่งหรือกึ่งเสียง พยางค์หลังให้ผันตามอักษรสูงที่นำหน้า จากคำกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า อักษรนำ คือคำที่มีพยัญชนะ 2 ตัวเรียงกันใช้สระตัวเดียวกัน และพยัญชนะตัวนำมีอิทธิพลนำเสียงวรรณยุกต์ของพยัญชนะตัวหลัง มีหลักการอ่านออกเสียง 2 แบบ ดังนี้ 1. อ่านออกเสียงร่วมกันสนิเป็นพยางค์เดียว ได้แก่ ห นำ อักษรต่ำเดี่ยว และ อ นำ ย มีอยู่ 4 คำเท่านั้น ได้แก่ อย่าง อยู่ อยาก อย่า 2.อ่านออกเสียงเป็นสองพยางค์ ได้แก่ อักษรสูง นำอักษรต่ำเดี่ยว และอักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว พยางค์แรกออกเสียง อะ กิ่งเสียง พยางค์หลังออกเสียงตามสระที่ประสมอยู่และออกเสียงเหมือน ห นำ แต่คำบางคำอ่านออกเสียงตามความนิยม

5.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

5.3.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ

ดุสิต เรืองศิลป์ (2555) ได้กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ คือ สื่อการเรียนประเภทหนึ่งที่ครูนำมาใช้ในการจัดประสบการณ์ให้กับผู้เรียน ให้เกิดความรู้และทักษะเพิ่มมากขึ้น จนสามารถนำไปแก้ปัญหาในสถานการณ์ในการเรียนและชีวิต ได้ส่งผลให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ วรรณภา ไชยวัน (2549) ได้สรุปว่า แบบฝึก คือ แบบฝึกหัดหรือชุดฝึกที่ครูจัดให้นักเรียน เพื่อให้มีทักษะเพิ่มขึ้นหลังจากที่ได้เรียนรู้เรื่องนั้น ๆ มาบ้างแล้ว โดยแบบฝึกต้องมีทิศทางตรงตามจุดประสงค์ ประกอบกิจกรรมที่น่าสนใจและสนุกสนาน และศิราณี แพทอง (2556) ได้กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง สื่อการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีจากความหมายของแบบฝึกทักษะที่กล่าวมา อาจสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนสร้างขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมตามที่กำหนดไว้ ให้นักเรียนได้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนรู้อย่างแล้ว เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและทักษะเพิ่มมากขึ้น

5.3.2 ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

ทรงศรี สดคมขำ (2547) กล่าวว่าแบบฝึกเป็นสื่อการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงผู้เรียนได้รับการพัฒนาทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจ ความพึงพอใจ และเกิดทัศนคติ ที่ดีต่อการเรียนรู้ในวิชานั้น ๆ และ ฉลาด สมพงษ์ (2547) ได้พูดถึงความสำคัญของแบบฝึกทักษะว่า แบบฝึกหัดทักษะ มีความสำคัญสำหรับการเรียนการสอน เป็นส่วนเสริมหนังสือเรียน ช่วยลดภาระของครูได้มาก ตลอดจนช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น และการให้ผู้เรียนทำแบบฝึกทักษะจะช่วยบอกข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ชัดเจน เพื่อที่ผู้สอนจะได้แก้ไขปรับปรุงเฉพาะจุดอย่างทันที่สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะมีความ

สำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอน ซึ่งครูผู้สอนสามารถที่จะสร้างขึ้นมาใช้เอง นับว่าแบบฝึกทักษะนั้นเป็นอุปกรณ์ในการเรียนการสอนอย่างยิ่ง

5.3.3 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

ศิราณี แพทอง (2556) ได้กล่าวว่า แบบฝึกที่ดีต้องมีหลายรูปแบบ มีคำชี้แจงที่ชัดเจน สำนวนง่ายเร้าความสนใจ ตรงตามเนื้อหาในหลักสูตร เหมาะสมกับวัย และความสามารถของนักเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานในการเรียนรู้ ปาริชาติ ไชยโสภณ (2550) ได้สรุปไว้ว่า ในการสร้างแบบฝึกต้องมีการการวิเคราะห์ปัญหาและมีวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมสร้างขึ้น โดยคำนึงถึงความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน สอดคล้องกับสาระ แล้วก็มีลักษณะที่กระตุ้นความสนใจ สรุปได้ว่า แบบฝึกที่ดีต้องมีหลายรูปแบบ สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียน มีคำชี้แจงที่ชัดเจน ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ตรงตามเนื้อหา มีความเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้เรียนด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

5.3.4 หลักการและขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกทักษะ

เสน่ห์ วรสันติวงศ์ (2560) ได้สรุปหลักในการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ว่า หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับหลักจิตวิทยาในการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็ก กำหนดจุดมุ่งหมายในการฝึกอย่างชัดเจน และต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล แบบฝึกต้องมีความถูกต้องผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและแบบฝึกต้องมีหลากหลายรูปแบบ และจูงใจเด็กโดยเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก มีภาพประกอบที่เหมาะสม

สุนารี ฝิปากเพราะ (2563) ได้สรุปหลักการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะไว้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะ ต้องมีจุดมุ่งหมายในการฝึกที่ชัดเจน มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องและตรงกับบทเรียนที่ได้เรียนมาแล้ว สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล ใช้เวลาฝึกให้เหมาะสม มีรูปแบบที่น่าสนใจ มีคำอธิบายชัดเจน มีสีสันและภาพประกอบ ตัวอักษรเหมาะสมกับวัย ตลอดจนคำนึงถึงหลักจิตวิทยาในการเรียนรู้เป็นสำคัญ ซึ่งการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะนั้นควรมีกระบวนการสร้างที่แบ่งเป็นขั้นตอน แต่ละขั้นตอนควรมีการเสริมแรงให้แก่นักเรียนด้วย

สรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพ ผู้สอนต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับหลักจิตวิทยาในการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็ก กำหนดจุดมุ่งหมายอย่างชัดเจน มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องและตรงกับบทเรียนที่ได้เรียนมาแล้ว สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล

5.3.5 เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ

การพิจารณาเกณฑ์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ (E_1/E_2) ของผู้วิจัย ได้อาศัยแนวคิดจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (2550) ได้นำเสนอว่า ถ้าเนื้อหาแบบฝึกเสริมทักษะเป็นความรู้จะตั้งไว้ 80/80 85/85 หรือ 90/90 เป็นการกำหนดเกณฑ์ที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยกำหนดว่าประสิทธิภาพ E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ (พฤติกรรมต่อเนื่อง) กำหนดให้เป็นค่าร้อยละของผลเฉลี่ยการทำการกิจกรรมระหว่างการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ และ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมขั้นสุดท้าย) กำหนดให้เป็นค่าร้อยละของผลทดสอบหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะทั้งหมด (post-test) และ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2521, อ้างถึงใน อนุสตรา เกลิมศรี, 2555) ได้นำเสนอแนวคิดการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะที่ผู้สอนหรือผู้วิจัยควรกระทำ คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เป็นการประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง ต้องประเมินพฤติกรรมย่อย ๆ หลาย ๆ อย่างในระหว่างการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรียกว่าเป็นกระบวนการ (process) เกณฑ์ในการประเมินนั้น แม้ว่าผู้สอนหรือผู้วิจัยจะเป็นผู้พิจารณาให้เป็นไปตามความเหมาะสม แต่อย่างไรก็ตามไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำเกินไป เพราะจะทำให้ประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดเสริมทักษะที่ได้ จะไม่มีความหมายในการตั้งเกณฑ์

จากที่กล่าวมาข้างต้น เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะที่ผู้วิจัยใช้ในครั้งนี้ คือ เกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เพราะเนื้อหาวิชาการอ่านออกเสียงอักษรนำเน้นความรู้และความจำ คือ

1) เกณฑ์ 80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำระหว่างเรียนและทำกิจกรรมแต่ละชุด (process) เมื่อคิดเป็นร้อยละแล้ว ได้คะแนนไม่น้อยกว่า 80

2) เกณฑ์ 80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน (post-test) เมื่อคิดเป็นร้อยละแล้ว ได้คะแนนไม่น้อยกว่า 80

5.4 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ภาษาที่สองของบุคคลเป็นภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของผู้พูด แต่เป็นภาษาที่เรียนรู้ในภายหลัง เพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกับผู้ใช้นั้น ในการแสวงหาความรู้ การท่องเที่ยว หรือการค้า ฯลฯ มีผู้วิจัยหลายท่านได้กล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง ไรต์ตัน ริกซกน เจนวรากุล (2546) ได้สรุปความหมายของการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองหมายถึงการเรียนภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่ง แต่เป็นภาษาหลักที่ใช้สื่อสารกันทั่วไปในประเทศนั้น มีเป้าหมายหลักเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่สองนั้นเพื่อสื่อสารในสังคมได้ Chen Xiao Xiao (2557) ได้กล่าวว่า ภาษาที่สองหรือภาษาต่างชาติหมายถึง ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาแม่ เป็นภาษาที่ผู้เรียนเรียนรู้เป็นภาษาที่สองรองจากภาษาแม่ของตนเอง เพื่อใช้ภาษานั้นสื่อสารกับผู้ใช้นั้น เพื่อวัตถุประสงค์ในการค้นคว้าหาความรู้ การท่องเที่ยว การเมือง หรือการค้าขาย เป็นต้น

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้ศึกษาได้เอาแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะ เพื่อให้เหมาะสมกับนักศึกษาชาวจีน เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และนำภาษาไปใช้ได้ในการณ์จริง

6. วิธีการวิจัย

6.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอนต่อไปนี้

6.1.1 ชี้แจงให้นักศึกษาทราบเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้เพื่อการเก็บข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บทบาทของนักศึกษา จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีการประเมินผลการเรียน

6.1.2 นำแบบทดสอบการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 90 ข้อ ทดสอบนักศึกษาก่อนที่จะดำเนินกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย (pre-test)

6.1.3 ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ จำนวน 3 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นร่วมกับแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 3 แผน ใช้เวลาฝึกทั้งหมด 18 ชั่วโมง (เรียนทั้งหมด 9 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง เรียนวันจันทร์ถึงวันพุธของสัปดาห์ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอน การสอบ Pre-test / Post-test ห่างกันประมาณ 6 สัปดาห์)

6.1.4 นำแบบทดสอบการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 90 ข้อ ทดสอบนักศึกษาลงหลังการที่ดำเนินกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เรียบร้อยแล้ว (post-test) เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน

6.1.5 นำข้อมูลคะแนนที่ได้จากการทดลองวิจัยไปวิเคราะห์และอภิปรายผล

6.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

6.2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชาวจีนที่เข้ามาศึกษาสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

6.2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชาวจีนสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 เป็นนักศึกษาประเภท walk in ห้อง AA จำนวน 10 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นไปตามโอกาสทางสถิติ

(Non-Probability Sampling) แบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยไม่เป็นบุคคลหรือกลุ่มเดียวกันกับการทดลองเครื่องมือการวิจัย (try out)

6.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

6.3.1 แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทย จำนวน 3 ชุด (ชุดที่ 1 ความรู้ทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับอักษรนำ ชุดที่ 2 การอ่านออกเสียงคำศัพท์อักษรนำพยางค์เดียว ชุดที่ 3 การอ่านออกเสียงคำศัพท์อักษรนำสองพยางค์) แต่ละชุดมีกิจกรรมการเรียนรู้ 2 กิจกรรม ที่ผ่านการประเมินคุณภาพและความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ซึ่งเป็นแบบประเมินมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) พบว่าแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.076 ซึ่งแสดงว่าแบบฝึกเสริมทักษะมีความเหมาะสมมาก แล้งจึงนำไปหาประสิทธิภาพกับกลุ่มประชากร แบบ 1:100 จำนวน 10 คน แล้วนำมาคำนวณหาประสิทธิภาพ ซึ่งได้ค่าประสิทธิภาพ 88.03/88.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้

6.3.2 แบบทดสอบการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทย จำนวน 90 ข้อ (เป็นแบบทดสอบประกอบ 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงคำศัพท์อักษรนำ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน รวมเป็น 30 คะแนน ตอนที่ 2 การอ่านออกเสียงคำศัพท์อักษรนำ คำละ 1 คะแนน รวมเป็น 60 คะแนน) จำนวน 90 คะแนน ที่ผ่านการประเมินความสอดคล้อง IOC (Index of item objective congruence) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พบว่าข้อสอบมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.66 - 1.00 ถือว่าเป็นข้อสอบที่สามารถนำไปใช้ได้

6.3.3 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ เรื่อง การอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 3 แผน ที่ผ่านการประเมินคุณภาพและความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ซึ่งเป็นแบบประเมินมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) พบว่ามีค่าเฉลี่ยความสอดคล้องเท่ากับ 3.86 แสดงว่า แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องตามเนื้อหา

6.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการทดลอง ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ ดังนี้

6.4.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ในการสรุปวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

6.4.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) ในการสรุปวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าสถิติ t (t-test) แบบ Paired t-test เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent sample) เป็นการทดสอบแบบ one sample t-test เพื่อทดสอบกับค่าสมมติฐานของวัตถุประสงค์ข้อที่ 2

7. ผลการวิจัย

7.1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ

สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำนวน 10 คน ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร E_1, E_2 ปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

คนที่	แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ	
	ระหว่างเรียน (270 คะแนน)	หลังเรียน (90 คะแนน)
1	245	83
2	228	80
3	228	85
4	243	74
5	224	69
6	247	79
7	240	83
8	250	80
9	232	83
10	241	78
รวม	2378	794
ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	237.80	79.40
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	9.09	4.84
	$E_1 = 88.03$	$E_2 = 88.22$

ตามตารางที่ 1 พบว่า ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีค่าเท่ากับ 88.03/88.22 แสดงว่าแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ตามที่ตั้งไว้

7.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ

สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำนวน 10 คน ปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 2 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

คนที่	คะแนนผลสัมฤทธิ์		
	ก่อนเรียน (90 คะแนน)	หลังเรียน (90 คะแนน)	ความก้าวหน้า
1	73	83	10
2	73	80	7
3	74	85	11
4	71	74	3

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คนที่	คะแนนผลสัมฤทธิ์		
	ก่อนเรียน (90 คะแนน)	หลังเรียน (90 คะแนน)	ความก้าวหน้า
5	58	69	11
6	72	79	7
7	77	83	6
8	69	80	11
9	79	83	4
10	68	78	10
รวม	714	794	80
ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	71.40	79.40	8
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	5.76	4.84	3.02
ร้อยละ	79.33	88.22	8.89

ตามตารางที่ 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 3 ชุด คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 88.22 ซึ่งคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 79.33 มีคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ 8.89

ตารางที่ 3 การทดสอบค่า T (T-Test)

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย	N	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ก่อนเรียน	79.33	10	5.76	8.38	.01**
หลังเรียน	88.22	10	4.84		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตามตารางที่ 3 พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย หลังจากการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 3 ชุด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 79.33 คะแนน และ 88.22 คะแนน เมื่อนำไปวิเคราะห์ค่าสถิติ t (t-test) มีค่าเท่ากับ 8.38 และ Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.01 แสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

8. สรุปผลการวิจัย

8.1 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยใช้สูตร E_1/E_2 (80/80) มีค่าเท่ากับ 88.03/88.22 แสดงว่าแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ ตามที่กำหนดไว้

8.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 3 ชุด คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 88.22 ซึ่งคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 79.33 มีคะแนนความก้าวหน้าเท่ากับ 8.89

เมื่อนำผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย หลังจากการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 3 ชุด ไปวิเคราะห์ค่าสถิติ t (t-test) มีค่าเท่ากับ 8.38 และ Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.01 แสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

9. อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยเรื่องผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผล ดังนี้

9.1 จากการทดลองหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยใช้สูตร E_1/E_2 (80/80) มีค่าเท่ากับ 88.03/88.22 แสดงว่าแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ และเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ได้แก่ สมมติฐานเชิงบรรยาย (Descriptive hypothesis) คือ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และสมมติฐานเชิงสถิติ (Statistical hypothesis) คือ ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีน เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สมมติฐานเป็นกลาง (Null hypothesis) คือ $H_0: \mu_1 = \mu_2$ ที่เป็นเช่นนี้ เพราะผู้วิจัยได้นำแบบฝึกเสริมทักษะไปทดลองกับนักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 3 ที่ไม่ใช่ออกเสียงอักษรนำ จำนวน 3 ครั้ง ทำให้ทราบว่า แบบฝึกเสริมทักษะมีประสิทธิภาพตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เป็นการเรียนรู้โดยเริ่มจากสิ่งง่ายไปหาสิ่งที่ยาก เพราะการอ่านอักษรนำสำหรับชาวต่างชาติ โดยเฉพาะนักศึกษาชาวจีนที่มีพื้นฐานจากการเรียนภาษาแม่ คือ ภาษาจีนกลาง แล้วมาเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จะเกิดความสับสนระหว่างอักษรนำกับอักษรควบกล้ำว่า คำไหนควรอ่านแบบอักษรนำ คำไหนควรอ่านแบบอักษรควบกล้ำ ในข้อนี้ ถาน กัว หมิง (2554) นักวิชาการด้านไทยศึกษา ได้แสดงความคิดเห็นว่า ปัญหาการอ่านออกเสียงอักษรนำก็เป็นปัญหาหนึ่งของนักศึกษาจีน ผู้เรียนมักจะสับสนระหว่างคำอักษรนำกับคำควบกล้ำ เนื่องจากคำทั้งสองประเภทนี้ มีลักษณะใกล้เคียงกัน กล่าวคือ มีพยัญชนะต้น 2 ตัวเช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า “หวาน” อ่านว่า “/หวาน/” คำว่า “ความ” อ่านว่า “/ความ/” จะเห็นได้ว่า คำทั้งสองนั้นมีพยัญชนะต้น 2 ตัวเช่นเดียวกัน ออกเสียง 1 พยางค์เหมือนกัน แต่มีหลักการอ่านออกเสียงต่างกัน เพราะคำว่า “หวาน” อ่านออกเสียงอักษร ห น้ แต่คำว่า “ความ” อ่านออกเสียงแบบอักษรควบกล้ำ ดังนั้น การนำแบบฝึกหัดที่เริ่มต้นจากง่ายไปหายาก และนำคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันให้นักศึกษาชาวจีนได้อ่านออกเสียงและสังเกตแยกแยะคำทั้งสองประเภทนี้ จึงทำให้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิราพร บุตติอ้วน (2564) ที่พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะเรื่องมาตราตัวสะกด กลุ่มสระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 89.44/85.63 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นางกาญจนา ชลเกริกเกียรติ (2561) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะสระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 พบว่า การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 80.51/83.33 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ เช่นเดียวกันกับ สุนารี ฝิปากเพราะ

(2563) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ โดยการจัด การเรียนรู้แบบคละชั้น ผลการวิจัยพบว่า ผลการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ ทั้ง 3 ระดับ แบ่งออกเป็น ระดับที่ 1 มีคุณภาพมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56) ระดับที่ 2 มีคุณภาพมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.53) และระดับที่ 3 มีคุณภาพมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.53) และเมื่อนำไปใช้ พบว่า มีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 85.86/82.38 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้

9.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 3 ชุด คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 88.22 สูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 79.33 มีคะแนน ความก้าวหน้าเท่ากับ 8.89 เมื่อนำผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะ การอ่านออกเสียงอักษรนำ สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย หลังจาก การใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำ จำนวน 3 ชุด ไปวิเคราะห์ค่าสถิติ t (t-test) มีค่าเท่ากับ 8.38 และ Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.01 แสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นไปตามสมมติฐาน ที่ตั้งไว้ ได้แก่ สมมติฐานเชิงบรรยาย (Descriptive hypothesis) คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษา ชาวจีนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสมมติฐานเชิงสถิติ (Statistical hypothesis) คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำอักษรนำสำหรับนักศึกษาชาวจีนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออก เสียงอักษรนำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้สมมติฐานทางเลือก (Alternative hypothesis) คือ $H_1: \mu_1 > \mu_2$ ที่เป็นเช่นนี้ เพราะในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คำนึงถึงผู้เรียน วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุ ศึกษาเอกสารและหลักการที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาออกแบบและสร้างแบบฝึกเสริมทักษะที่สามารถแก้ไขปัญหาและเหมาะสมกับ ผู้เรียน และมีการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ มีการนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาชาวจีนชั้นปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 ครั้ง นำกลับมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง ทำให้แบบฝึกเสริมทักษะที่สร้างขึ้นเหมาะสมกับผู้เรียน นอกจากนี้แล้ว ในการเริ่มต้น สอนแต่ละครั้ง ต่างก็มีการทบทวนความรู้เดิม ผู้เรียนตั้งใจเรียนในการทำกิจกรรม ผู้เรียนจึงเข้าใจเนื้อหามากยิ่งขึ้น ทำให้การเรียนรู้มี ประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของกนิษฐา สวยสด (2561) ที่ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาการสอนแบบโครงการของครูปฐมวัย โดยใช้การนิเทศแบบร่วมมือ ผลปรากฏว่า การทดสอบก่อนการอบรมและหลังการอบรมของผู้เข้ารับการอบรมมีคะแนนเฉลี่ย คะแนนเท่ากับ 11.50 คะแนน และ 16.23 คะแนน ตามลำดับและเมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการอบรม พบว่า คะแนน การทดสอบหลังการอบรมของผู้เข้ารับการอบรมสูงกว่าคะแนนการทดสอบก่อนการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

10. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

10.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

10.1.1 แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงคำอักษรนำ สามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ อักษรนำของนักศึกษาชาวจีนได้จริง แต่ต้องมีการฝึกฝนบ่อย ๆ เพื่อให้ นักศึกษาชาวจีนเกิดความชำนาญในการออกเสียงคำศัพท์ อักษรนำในภาษาไทยอย่างถูกต้อง

10.1.2 นำแนวคิดการจัดการเรียนการสอนของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำไปพัฒนาเป็นแบบ ฝึกการอ่านคำศัพท์ในภาษาไทยหัวข้ออื่น ๆ ได้ เช่น การอ่านออกเสียงควบกล้ำ การอ่านออกเสียงพยัญชนะท้าย การอ่านออก เสียงวรรณยุกต์ เป็นต้น

11. เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กมล วิจิตสรสาตร์. (2529). *เอกลักษณ์ของชาติ อ่าน-เขียนไทย*. พระนคร: ป่อมเพชร.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ กองวิจัยทางการศึกษา. (2545). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กำชัย ทองหล่อ. (2552). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.
- กาญจนา ชลเกริกเกียรติ. (2561). *การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนคำพื้นฐานภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. สืบค้นจาก http://www.ska2.go.th/reis/data/research/25640702_203438_5726.pdf
- กนิษฐา สวยศ. (2561). *การพัฒนาการสอนแบบโครงการของครูปฐมวัยโดยใช้การนิเทศแบบร่วมมือ*. สืบค้นจาก http://www.ska2.go.th/reis/data/research/25621213_104232_9863.pdf
- จิราพร บุคดิอ่อน. (2564). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะเรื่อง มาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองบัวงาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, สกลนคร.
- ฉลาด สมพงษ์. (2547). *การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสายธารวิทยา อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2521). *ระบบการผลิตชุดการสอนแผนจุฬาลงกรณ์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดุสิต เรืองศิลป์. (2555). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*.
- ถ่าน ก้ว หมิง. (2554). *แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงอักษรนำสำหรับนักเรียนชาวจีน (ปริญญาานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- ทรงศรี สดคมขำ. (2547). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพมหานคร
- นพดล จันทรเพ็ญ. (2531). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร: ต้นอ้อ.
- ปนาญฐิตยา จองหม่ง. (2555). *การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ*. สืบค้นจาก <https://search.lib.cmu.ac.th/>
- ประวีณา เอ็นดู. (2547). *การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านและการเขียนสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ปาริชาติ ไชยโสภ. (2550). *การพัฒนาแบบฝึกการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 (ปริญญาามหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- เปรมจิตร ชนวงค์. (2538). *หลักภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). นครศรีธรรมราช: โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- เปลื้อง ณ นคร. (2516). *ปัญหาภาษาไทย*. พระนคร: รวมสาส์น.

- รักษนก เจนวรากุล. (2546). *การใช้เทคโนโลยีเว็บในการเรียนภาษา: การนำมาใช้กับบทเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วรรณภา ไชยวรรณ. (2549). *การพัฒนาแผนการอ่านและการเขียนภาษาไทย เรื่อง อักษรควบและอักษรนำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ (การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- วิพุธ โสภวงศ์. (2525). *หนังสือเรียนภาษาไทย รายวิชา ท021 การอ่านและพิจารณาวรรณกรรม*. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. เชียงใหม่: ทิพย์เนตร.
- ศิราณี แพทอง. (2556). *การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย เรื่องการประสมสระเดี่ยว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (รายงานการวิจัย)*. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. (2550). *สรุปผลการดำเนินการจัดการความรู้ (KM) ประจำปี 2550*. เชียงใหม่: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- สุริย์รัตน์ เมธสุทธิ. (2544). *การเปลี่ยนแปลงของคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรนำ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เสน่ห์ วรสันติวงศ์. (2560). *รายงานผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนคำในมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. น่าน: โรงเรียนบ้านสบกอน.
- อนุสรา เฉลิมศรี. (2555). *การพัฒนาชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 (ปริญญาานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพมหานคร.
- อุบล ทรัพย์อินทร์. (2552). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD*. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- เอกรัตน์ อุดมพร. (2547). *หลักการอ่านภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา
ภาษาอังกฤษ
- Chen Xiaoxiao. (2557). *การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยโดยใช้เทคนิค KWL Plus สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง*. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. สืบค้นจาก https://so01.tci-thaijo.org/index.php/crrugds_ejournal/article/view/81876